

bullant sa cabellera d'or que, quietament s'ageya sobre la extença plana,... y 'ls dos coloms blanchs; roncant festosos, volaven lluny, arrant d'aquella tofuda mar d'espigues rosses, apunt de segar...

Y vaig sentir derrera la casa payral una cançó catalana, á quatre veus de timbre femení;... va ser una colla de mossetes de pochs anys qui, ab lo cap nhú, arrebossades de braços, un mocador de blau cetí sobre les espatlles, ab grosses faldades d'espigues rosses y alguns gallerets, llachsóns y espueles morades, venien d'espigolar;... y van passar per dessota la finestra sens adonars de mi, y 's van allunyar depressa pel camí de les moreres y les acácies; y cantant, cantant se 'm perderen de veure dins l'ufanor d'un tros de cánem molt alt y ben espigat;..... xiulava tranquil l'eugasser abeurant les mules en la bassa del regadiu que omplenava un rajolinet que no parava may;... en ma finestra florien los bojachs coberts de rosada y vessant de ses torratxes, quascuna ferma dins sa clavellinera;... los llachsóns y murelles per dessota la teulada;... un grill de vora un marge entre fanaleres va saludar al dia ab un espetech de ses ales;... pollets y gallines tot cloquejant s'abarraven per l'erà;... los pardals piulaven per damunt les olles y catufols replens de farda;... les orenetes passaven llampantes, casi fregantme, y s'amagaven dins les golfes, y 'n tornaven á exir més joyoses y mes desinvoltes, y altre vegada passaven rondinant, á frech de la finestra del meu quarto donantme y repetint lo «Bon dia!»....

LA SILA.

TOT SOL!

La caritat es un angel
que va cubert ab un vel.
F. SOLER.

I

Entre mitg de la polsina
de la carretera *real*
caminaba un noyet orfe

trista almoyna recaptant.
Tant petit, y en sa carona
si li veyá retratat
qu' un pressagi l'embargaba:
¿seré igual qu' avuy demá?

En eix moment, va sorprendrel
un pobre home, que al mirarl'
dugas llágrimas com perlas
en sa cara va ovirar:
—Vetaqui un nin qu' es molt fácil
que s'endinsi en lo viarany
ras d'esculls, que 'l mon amaga
á tot ser desamparat,
y pobre, orfe, sol, sens guía,
pel brill del or, al dringar,
fascinat, caigui 'n lo fondo
del abim, que sempre atraul

¿Qui sab, si en mitg del bullicí
d'aquest mon qu' es tan ingrát
si será altra flor marcida
que 'l mestral esfullará!

¿Qui sab, poguent sé un gran home,
lo camí del bé triant,
si será sols de l'escoria
que ab por veu la societat;
mentres que si se 'l guiaba
ensenyantli lo que cal,
al menos podria esser
bo y útil á sos semblants!

Eixas reflexions se feya
á son costat caminant,
l'home aquell, á qui sens dupte
Deu lo seu cor va tocar
inculcantli aixis la práctica
de la Santa Caritat.

Una idea en sa ment brilla
salvadora, sublim, gran;
¿si poguesses ampararlo?
¡oh si, si; l'ampararás!
Tinch tres fills, un mes ó menos...
aviat pot treballar
y 'l tindré com de familia:
¿Mes los meus que m'hi dirán?
¿potser tinguin gelosía?
Son com jo, l'estimarán;
Faig un be, y 'l que be obra
Deu piadós, no 'l deixa may.